

Sygn. akt III KK 448/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 lutego 2015r.,

sprawy **D. J. R. i I. J. P.**

skazanych z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 248 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 12 kk

z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 10 września 2014 r., sygn. akt V Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 21 lutego 2014 r., sygn. akt VIII K [...],

postanowił:

1) pozostawić obie kasacje bez rozpoznania;

**2) obciążyć skazanych kosztami sądowymi za postępowanie
kasacyjne w częściach ich dotyczących.**

UZASADNIENIE

Zarządzenie o przyjęciu obu kasacji obrońców skazanych D. J. R. i I. J. P. okazało się wadliwe.

Po raz kolejny przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., gdy w wyroku skazującym orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, kasację na korzyść oskarżonego strona może wnieść tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Ograniczenie to obowiązuje już od dnia 1 września 2000 r., a zatem powinno być znane i przestrzegane zarówno w działaniu podmiotów fachowych, jak i organów procesowych. W judykaturze ugruntowane jest zapatrywanie, że samo formalne powołanie się na bezwzględny powód odwoławczy lub całkowicie bezpodstawne

nazwanie takim uchybieniem sytuacji, która bez wątpienia nie stanowi naruszenia prawa wymienionego w art. 439 § 1 k.p.k., nie czyni dopuszczalną kasacji podlegającej ograniczeniom przewidzianym w art. 523 § 2 k.p.k. (zob. post. SN z 31 stycznia 2001 r., V KZ 1/01, LEX nr 51829).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, należy wyraźnie stwierdzić, że w toku postępowania nie doszło do wykroczenia poza granice oskarżenia i do orzeczenia o czynach nie zarzucanych oskarżonym. Porównanie opisu zachowań ujętych w akcie oskarżenia z opisem zachowań przypisanych D. J. R. i I. J. P. ewidentnie wskazuje, że teza obrońców o wyjściu poza ramy oskarżenia jawi się jako oczywiście chybiona. Wolno przypuszczać, że obrońcy wskazali na brak skargi uprawnionego oskarżyciela wyłącznie instrumentalnie, w celu skłonienia Sądu Najwyższego do merytorycznego rozpoznania obu kasacji. Takie postąpienie siłą rzeczy nie mogło przynieść oczekiwanego przez skarżących rezultatu.

Obie kasacje powinny spotkać się z odmową przyjęcia już w Sądzie odwoławczym (art. 530 § 2 k.p.k.). Skoro tak się nie stało, Sąd Najwyższy – w myśl art. 531 § 1 k.p.k. – pozostawił kasację bez rozpoznania. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono zgodnie z art. 637 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

[aw]